

Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrar-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 27. октобар 2011. године

Предмет бр. 146/09

Љубица БУЉЕВИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 27. октобра 2011. године,
уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег
г. Пола ЛЕМЕНСА
гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ
г. Андреја АНТОНОВА, извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, обављеног такође и електронским путем, у складу са правилом 13 § 2 свог Пословника, одлучила је како следи:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 1. априла 2009. године и уписана је 30. априла 2009. године.
2. Дана 13. јануара 2010. године, Комисија је од жалиоца затражила додатне информације.
3. Дана 30. новембра 2010. године, Комисија је жалиоцу поново упутила захтев за додатне информације. Комисија је примила одговор од жалиоца 16. децембра 2010. године.

4. Дана 27. маја 2011. године, Комисија је проследила предмет Специјалном представнику Генералног секретара (СПГС) како би добила примедбе УНМИК-а на прихватљивост предмета.
5. Дана 11. јула 2011. године, УНМИК је доставио свој одговор.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

6. Жалилац је сестра г. Милета Буљевића.
7. Жалилац тврди да је њен брат, избеглица из Хрватске, киднапован дана 25. јуна 1999. године близу избегличког склоништа које се налазило у просторијама „Радио-телевизије Србије“ у Приштини.
8. Жалилац тврди да се око поднева, дана 25. јуна 1999. године, њен брат срео са члановима своје породице. Након тога, упутио се према склоништу у намери да покупи своје личне ствари и оде са својом породицом за Хрватску. Жалилац наводи да се, према речима једног очевица који је са прозора посматрао сцену догађаја, г. Миле Буљевић зауставио у близини склоништа пошто је замољен да помогне у утовару неке робе у камион. Недуго затим, стигао је црни цип са четири особе, три мушкарца и једном женом. Они су били наоружани и носили су униформе Ослободилачке војске Косова. Напали су г. Милета Буљевића и остале људе; затим су присилно увели г. Милета Буљевића и супруга сведока у возило, и одвезли се.
9. Према речима очевица, отмичари су пустили њеног супруга након педесет метара а затим нестали без икаквог трага.
10. Жалилац тврди да су поменути очевидац и њен супруг одмах обавестили жалиочевог брата, г. Мирка Буљевића, о догађају и да је овај благовремено пријавио отмицу КФОР-у, Међународном комитету Црвеног крста, Црвеном крсту Републике Србије и „осталим институцијама у земљи“. Жалилац тврди да је, датума који није назначен, такође поднела и кривичну пријаву Међународном тужиоцу при Канцеларији окружног тужиоца у Приштини. Међутим, нико од надлежних органа које је контактирала наводно није предузео никакве кораке у вези са нестанком њеног брата.
11. Г. Миле Буљевић до данас није пронађен.
12. Дана 9. децембра 2008. године, одговорности УНМИК-а у области полиције и правосуђа на Косову су престале, а мисија владавине права Европске уније на Косову (ЕУЛЕКС) преузела је пуну оперативну контролу у области владавине права, након саопштења председника Савета безбедности Уједињених нација, 26. новембра 2008. године (S/PRST/2008/44), којим се поздравља даље ангажовање Европске уније на Косову. Између 9. децембра 2008. и 30. марта 2009. године, сви списи кривичних предмета које је поседовало Одељење правде и полиција УНМИК-а предати су ЕУЛЕКС-у.

III. ЖАЛБА

13. Жалилац се жали на УНМИК-ов наводни пропуст да ваљано истражи нестанак њеног брата. Она се такође жали на душевну бол и патњу, које су јој наводно проузроковане овом ситуацијом.

14. Комисија је мишљења да се може сматрати да жалилац указује, тим редоследом, на повреду права свог брата на живот, загарантованог чланом 2 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и на повреду свог права у смислу забране нечовечног и понижавајућег поступања, загарантованог чланом 3 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

15. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.

Наводно кршење члана 2 ЕКЉП

16. Жалилац се жали, у суштини, на недостатак адекватне кривичне истраге у вези са отмицом њеног брата.
17. У својим коментарима, СПГС нема примедби на прихватљивост овог дела жалбе.
18. Комисија је мишљења да жалба везана за члан 2 ЕКЉП покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
19. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

Наводно кршење члана 3 ЕКЉП

20. Жалилац наводи душевну бол и патњу које су проузроковане њој и њеној породици околностима везаним за нестанак њеног брата.
21. СПГС тврди да је овај део жалбе очигледно неоснован јер не постоје чињенице наведене у жалби које би биле доказ кршења члана 3.
22. Комисија сматра да су, упркос томе што жалилац није изнео изричите тврдње у том смислу, у жалби наведене релевантне чињенице на којима може да се заснива наводно кршење члана 3 ЕКЉП.
23. Комисија се такође позива на судску праксу Европског суда за људска права која се тиче питања да ли се чланови породице нестале особе могу сматрати жртвама поступања које је супротно члану 3 ЕКЉП којим се забрањује нечовечно поступање. Европски суд прихвата такву могућност, што зависи од постојања „нарочитих чинилаца који доводе до тога да патња коју преживљава [члан породице] добије димензију и одлике различите од емоционалне туге каква се може сматрати неизбежном код особа које су у сродству са жртвом озбиљног кршења људских права“. Суд даље сматра да „у пресудне елементе спадају непосредност крвног сродства, конкретне околности везане за породични однос, мера у којој је члан породице био сведок предметних догађаја, ангажованост члана породице у покушају да прикупи информације о несталој особи и начин на који су надлежни органи одговорили на такво распитивање“. Суд такође наглашава „да суштина те повреде не лежи толико у чињеници да је члан породице нестао, већ се односи на реакције и ставове надлежних органа на насталу ситуацију након што им је

предочена“ (видети нпр. Европски суд за људска права (ЕСЈП) (Велико веће), *Чакићи против Турске*, бр. 23657/94, пресуда од 8. јула 1999., § 98, *ЕКЈП*, 1999-IV; ЕСЈП (Велико веће), *Кипар против Турске*, бр. 25781/94, пресуда од 10. маја 2001., § 156, *ЕКЈП*, 2001-IV; ЕСЈП, *Орхан против Турске*, бр. 25656/94, пресуда од 18. јуна 2002., § 358; ЕСЈП, *Базоркина против Русије*, бр. 69481/01, пресуда од 27. јула 2006., § 139; видети такође Саветодавна комисија за људска права, *Здравковић*, бр. 46/08, одлука од 17. априла 2009., § 41).

24. Комисија сматра да жалилац може да се позове на кршење члана 3 ЕКЈП чак и ако не постоји изричита референца на конкретне поступке надлежних органа ангажованих у истрази јер и пасивност надлежних органа и недостатак информација пружених жалиоцу могу да указују на нечовечно поступање надлежних органа према жалиоцу.
25. Комисија је мишљења да овај део жалбе покреће озбиљна чињенична и правна питања, чије би разрешење требало да зависи од процене меритума. Према томе, Комисија закључује да овај део жалбе није очигледно неоснован у смислу члана 3.3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12 и одбацује приговор који је уложио СПГС.
26. Нису установљени други разлози на основу којих би овај део жалбе био проглашен неприхватљивим.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ ПРИХВАТЉИВОМ.

Андреј АНТОНОВ
Извршни службеник

Марек НОВИЦКИ
Председавајући